

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل مضمون و درون مایه در ترانه های عاشقانه محلی ایرانی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان و ادبیات غنایی، دوره 11، شماره 39 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

غلامرضا ستوده - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

علی اصغر باباصفیری - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

محمد امین محمدپور - دانشجوی دکتری گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، واحد سیرجان، دانشگاه آزاد اسلامی، سیرجان، ایران

خلاصه مقاله:

ترانه اصطلاحی عام است که به انواع قالب های شعری ملحون یا همراه موسیقی به ویژه فهلویات، دوبیتی، رباعی و تصنیف گفته می شود. بومی سروده ها شامل انواعی چون «گرایلی» در آذربایجان، «گورانی» در کردستان و کرمانشاه، «شربه» در جنوب، «شرفشاهی» در گیلان، «سه خشتی» در قوچان و «دیهو» در بشاگرد هستند که در این تحقیق نمونه هایی از آن ها ذکر شده است. در این جستار به شیوه توصیفی-تحلیلی مضامین ترانه های عاشقانه بررسی و طبقه بندی شده اند. جامعه آماری نیز کتاب های پراکنده ترانه های بومی و آثار ضبط شده موسیقی آوازخوانان ایرانی است. یافته های پژوهش نشان می دهد که وابستگی به معشوق بیشترین نمود را در بین این ترانه ها دارد. زبان آن ها ساده و عامیانه است و از آن جایی که با کار و تلاش مردمی ساده زیست ارتباط دارند، در آن ها کمتر به خیال پردازی توجه شده است، بیشتر این ترانه ها با سازهای موسیقی همراه می شوند. نتیجه این که ترانه سرایان با آوردن مضامین متعددی همچون شکایت از دوری یار، سختی راه عشق، مخالفت بزرگان در وصلت دو یار، بوسه خواهی، وفاداری، وصف زیبایی معشوق، توجه طلبی و آرزوی وصال درصدد نشان دادن درون مایه های «بیان حضور در محضر یار» با زیرلایه های آرزو یا دوام آن و «شکایت از فراق و هجران» با زیرلایه های ترس از اتفاق افتادن آن و دعا برای رفعش بوده اند.

کلمات کلیدی:

درون مایه، شعر غنایی، ترانه، ترانه های عاشقانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1285835>

